

УВОД

"Романтизам је једна од најсложенијих епоха у историји европских књижевности. Припреман још крајем 18. века, романтизам се снажно развио на прелазу из 18 у 19 век, најпре у Немачкој, а затим у Енглеској, Француској, Русији и осталим европским земљама у којима је трајао све до средине 19. века."

"Битна црта романтичарског карактера јесте противречност, која се огледа и у животу и у стварању романтичара: потреба за друштвом према тежњи ка усамљености; изразита субјективност и индивидуализам према друштвеном и националном осећању колектива; болно доживљавање света и дубока меланхолија према ироничном ставу и у животу и у поезији. Песник – романтичар је сањалица и меланхолик, прожет болом због немогућности апсолутног остваривања и постизање бесконачности, којој романтичар страсно тежи. Из тог основног расположења извире своструко осећање: дубока патња због несавршености света и човека – светски бол, с друге стране, превазилажење те људске ограничености и коначности снагом своје маште, ироничним односом према свету, према самом себи и својој људској несавршености – романтичарска иронија. Дубока, страсна емоција и пламена машта погодовале су развоју лирске поезије, која се одликовала непосредним, спонтаним изражавањем најдубљих субјективних доживљаја. Наглашена звуковна организација стиха и начела музичког обликовања доводе до гласовне симболике песама и мелодичке организације стиха.

Пејзаж добија такође функцију лирског исказивања – он је ознака одређеног расположења, складни одјек песничке душе. Мотиви се позајмљују из редњовековних легенди, из народне традиције и националне митологије, са многим елементима фантастике и мистике. Ноћ је основни амбијент романтичарске инспирације, у њој се губи начело индивидуалности, а постиже јединство са природом и космоом. Мешавина стилова и књижевних врста доводи до нових књижевних врста: поема, романа у стиховима, лирске песме, разговори, писма итд."

"Оно то чини суштину српског романтизма је: национализам, култ прошлости, љубав за народну и источњачку поезију, субјективизан у лирици."

"Срби су били један од ретких модерних народа, који су сачували епску народну поезију, где се задржао цео средњи век са његовим херојима, борбама, животом. Цар Душан, Марко Краљевић, Милош Обилић, Девет Југовића изгледали су српском народу блиски, разумљиви готово као сувременцима. Цела нова српска књижевност 18. и прве половине 19. века пуна је тих историјских успомена, и романтизам је дошао само да појача једну врло јаку народну традицију."

"Поезија онога доба препуна је историјских мотива. Као што је, по речима Теновим, пожар Троје обасјавао целу грчку старину, тако је несрећа на Косову обасјавала целу српску и народну и уметничку поезију. Косовска битка је основни мотив готово целе српске поезије шездесетих година. Није било песме, здравице, говора а да се не помене "тужно Косово", које још "није освећено". Упоредо са писањем родољубивих песама, наши песници-романтичари неговали су и дух љубаве лирике. Петар II Петровић Његош, Бранко Радичевић, Ђура Јакшић, Јован Јовановић Змај и Лаза Костић даће свој лични, уметнички, непоновљиви допринос љубавној лирици у доба српског романтизма и с њима ће романтизам обасјавати све остале будуће епохе у српској књижевности.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com